— Тъй е то, всички ~~просяци~~ мързеливци ни разсърдаватъ. ~~Само~~ Щомъ ви предложатъ, ~~вие~~ веднага се отказвате. Не искате ли у мене дърва да насѣчете?

— Съгласенъ съмъ, ще насѣка...

— Добре, ще видимъ... Отлично... Ще видимъ!

Скворцовъ забърза и не безъ злорадство, потривайки ръце, повика готвачката си.

— Ето Олга, — каза и той, — заведи тоя господинъ и нека той да ~~носи~~ ~~дърва~~ понасѣче дърва.

Лушковъ ~~повдигна~~ сви раменѣ, като че ли отъ недоумѣние, и тръгна нерешително следъ готвачката. По вървежа му ~~[illegible]~~ се струваше, че не се е съгласилъ ~~да иде~~ дърва да сѣче, не ~~заради това, че~~ защото е гладенъ, ни ~~[illegible]~~ да ~~не да прехранва~~ си изкарва хлѣба, а просто отъ самолюбие и срамъ, като човѣкъ хванатъ на дума. Струваше се още, че той е много отслабналъ отъ ракията, че не е здравъ и че ~~[illegible]~~ ни най-малко не ~~е~~ е разположенъ да работи.

Скворцовъ побърза да се върне въ трапезарията. ~~—~~ Тамъ отъ прозореца, който гледаше ~~къ~~ къмъ двора, се виждаше дървената барака и всичко което ставаше въ двора. Стоейки у прозореца, Скворцовъ видѣ какъ готвачката и Лушковъ излѣзоха ~~презъ~~ по задната стълба въ двора и по разкаляния снѣгъ се отправиха ~~за~~ къмъ бараката. Олга,